

Štev. 5.

V Ljubljani, 1. velikega travna 1917.

Leto XVIII.

Radost.

Ko v gozdič veter zašumi,
tam v senci radost mu zaspi,
oj, radost, naša Vila bela,
ki poje nam vse dni vesela.

O, pridi, radost, Vila bela,
da z nami pesem boš zapela,
plesala z nami boš koló,
oj, vija — vaja — tja v nebo!
Škrjanček bode vodil nas,
vso pot prepeval bo na glas.
Meglica nas sprejela bo,
do solnca z nami spela bo.

Voščili lepo bomo vsi:
„Oj, dobro jutro, solnček ti!“ —
Nasmeje solnce se zlató,
pa stisne vsakemu v rokó
en žarek, lepši kakor dan,
ki plava v vesni sred poljan.
Lepó ga spravimo doma,
da sveti nam, ko bo temá,
da sveti nam, ko noč prispé,
z nočjo pa sanjice lepé;
smehljajo sanje se sladko,
a deca spi lahkó, mehkó . . .

Čemu bi v gozdu tiho spala?
O, pridi, radost, Vila zala!
Škrjanček z neba kliče ti,
in s polja kličemo ti mi:
O, pridi plesat k nam kolo,
oj, vija — vaja — tja v nebo!

Jos. Vandot.